

ÉDEN-
TRILOGIA 2.

A halhatatlanság ELLENSZERE

fine
selection

JULIE KAGAWA
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

JULIE KAGAWA

A halhatatlanság

ELLENSZERE

ÉDEN-
TRILÓGIA 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*Natashyának, amiért bátorított,
hogy öljem meg a kedveseimet.
És Nicknek, minden másért.*

I. RÉSZ

VADÁSZ

1. FEJEZET

VÉR SZAGÁT ÉREZTEM, AMINT BELÉPTEM A HELYISÉGBE.

Kavargó hópelyhekkal teli szellőkés kíséretében tártam ki az ajtót. Fekete kabátom meglibbent, a hópelyhek a hajamra és a ruhámra tapadtak. A szemem elé táruló helyiség szűk és mocskos volt – korhadó asztalok heverték a padlón szerteszét, a sarkokban acélhordók álltak, a belőlük áradó sűrű füst megült a mennyezet közelében. Egy ősrégi ventilátor forgott lustán a mennyezeten – lapátjainak fele törött volt, vagy hiányzott –, alig enyhítve a fullasztó levegőt.

Minden szempár rám tapadt, amikor beléptem az ajtón, és egy pillanatra sem eresztettek. Zord, vészjósló, meggyötört arcok figyeltek szúrós tekintettel, mint a vérszagot érző fenevadak, ahogy elhaladtam az asztalok mellett. Ügyet sem vetve rájuk, határozott léptekkel végimentem a nyikorgó padlódeszkákon, csizmám talpa alatt éreztem a szögeket és az üvegszilánkokat. Levegőt sem kellett vennem, hogy tudjam, a helyiség verejtek, alkohol és emberi mocsok szagától bűzlik.

És vértől. Szaga beleivódott a falakba, a padlóba és a korhadó asztalokba, amelyeken sötét foltokban kenődött szét. Minden egyes itt lévő ember ereiben meleg és részegítő vér keringett. A pulthoz közeledve

hallottam, hogy jó néhány szívverés felgyorsul, éreztem a vérszomj és az éhség sürgető késztetését, ahogy egy csipetnyi félelmet és nyugtalan-ságot is. Szerencsére páran még viszonylag józanok maradtak ahhoz, hogy kitalálják az igazságot.

A pult mögött álló fickó egy őszes hústorony volt, torkán egy csúnya sebhely éktelenkedett. Végighúzódt az egész nyakán, amitől a szája bal sarka véglegesen mogorva kifejezést öltött. Közömbösen figyelte, ahogy helyet foglalok az egyik penészes bárskéken, és karomat a horpadásokkal csúfított pultra fektetem. Tekintete a hátamra erősített kard markolatára tévedt, mire az egyik szemhéja megrándult.

– Attól tartok, nem tudok olyan itallal szolgálni, amit szeretnél – jelentette ki halkán, kezét a bárpult alá csúsztatva. Tudtam, hogy amikor ismét felemeli, nem lesz üres. *Valószínűleg egy vadászpuska, találgattam. Vagy talán egy baseballütő.* – Legalábbis csapra verve nem.

Fel sem pillantva elmosolyodtam.

– Tudod, mi vagyok.

– Nem volt nehéz kitalálni. Egy csinos lány, aki besétál egy ilyen helyre, az vagy a halálát kívánja, vagy már halott. – Felhorkant, és sötét pillantást vetett a hátunk mögött lévő törzsvendégekre. Továbbra is éreztem magamon átható pillantásukat. – Tudom, mit akarsz, és nem foglak megakadályozni. Ezek az idióták senkinek sem fognak hiányozni. Tégy, amit akarsz, de ne verd szét a báromat. Értve vagyok?

– Valójában keresek valakit – feleltem, tudva, hogy nincs sok időm. A hátam mögött lévő fenevadak mozgolódní kezdtek. – Egy hozzám hasonlót. Kopasz. Magas. Az arca tele van sebhelyekkel. – Felpillantottam, belenéztem a fickó közömbös szemébe. – Járt itt hasonló?

Egy izom megrándult az állkapcsán. Mocskos inge alatt felgyorsult a szívverése, a szemöldökén izzadságcseppek gyöngyöztek. Egy pillanatig azt mérlegelte, hogy előkapja-e a fegyvert vagy azt, amit a

pult alatt rejteget. Semleges, bizalomgerjesztő tekintettel figyeltem, kezem a közöttünk lévő bárpulton pihent.

– Láttad őt – puhatolóztam finoman.

Megrázta magát, aztán ismét közömbös ábrázatot öltött.

– Nem. – Úgy tűnt, a választ valahonnan mélyről ásta elő. – *Én* nem láttam. De... – A hátam mögött lévő férfiakra nézett, mintha azt mérlegelné, mennyi időnk maradt, majd megrázta a fejét. – Nagyjából egy hónappal ezelőtt betért ide egy idegen. Senki sem látta sem belépni, sem távozni. De megtaláltuk, amit hátrahagyott.

– Amit hátrahagyott?

– Rickson és a fiait. Az otthonukban. Mindent beborítottak a padlótól a mennyezetig. Állítólag a holttesteket úgy szétcincálták, hogy a mai napig nem találták meg az összes testrészt.

A számat harapdáltam belülről.

– Láta valaki, hogy ki tette?

– Rickson nője. Életben maradt. Legalábbis három napig, de aztán főbe lőtte magát. Elmondása szerint a gyilkos egy magas, sápadt férfi volt, olyan sebhelyes arccal, mint maga az ördög.

– Volt vele valaki?

A csapos összevonta a szemöldökét, és megrázta a fejét.

– Nem, a nő azt állította, egyedül volt. De egy nagy, fekete zsákot cipelt magával, amolyan hullazsákfélét. Csupán ennyit tudtunk kiszedni belőle. Eléggé összefüggéstelenül beszélt, ami ugye érthető.

Hátrébb húzódva bölintottam, bár a *hullazsák* szótól jeges rémület fogott el. *De legalább közel járok.*

– Köszönöm – mormogtam, lecsúsztatva a bárszékről. – Most megyek.

Ekkor megéreztem a vállamon egy kezet.

– Nem mész te sehova, kislány! – motyogta egy forró, állott lehetű hang a fülemben. A hatalmas kéz lefelé mozdult, és olyan erővel

ragadta meg a csuklómat, ami kék foltot eredményezhetett volna, már ha esetemben még előfordulhatna ilyen. – Túl hideg van odakint. Csatlakozz hozzánk, és melegíts fel minket!

A csaposra néztem. Találkozott a tekintetünk, majd rendkívül hátrázottan megfordult, és elvonult a hátsó helyiség felé. Úgy tűnt, a mellettem álló férfinak ez nem tűnt fel – karjával végigsimított a hátamon, és megállapodott a derekamnál. Megpróbált magával vonszolni. Egy centit sem mozdultam, mire összevonta a szemöldökét, de túl részeg volt ahhoz, hogy felfogja, mi történik.

Megvártam, amíg becsapódik az ajtó a csapos mögött, majd a zaklatómhoz fordultam.

Önelégülten mosolygott, átható alkoholbűz áradt belőle.

– Jó kislány. Te is szeretnéd, nem?

Mögöttünk felszedelőzködött néhány törzsvendég – vagy részt akartak venni a mókában, vagy azt hitték, hogy együttes erővel legyűrhetnek. A többiek a söröskorsóik mögül figyeltek feszülten, ugrásra készen, félelem szagát árasztva.

– Gyerünk, te kurva! – förmedt rám a mellettem álló férfi. Arcán aljas és elszánt kifejezéssel megragadta a másik karomat. – Lássunk neki! Egész éjszaka bírni fogom.

Elmosolyodtam.

– Biztos vagy benne? – kérdeztem halkán.

Üvöltve rávettem magam, és belemélyesztettem a szemfogaimat a torkába.

MIRE A CSAPOS VISSZATÉRT, én már távoztam. Megtalálja majd a testeket – azokét, akik elég ostobák voltak ahhoz, hogy maradjanak, és szembeszálljanak velem – azon a helyen, ahol összeestek, némelyiket darabokban, de a legtöbbet életben. Megkaptam, amiért jöttem.

Kielégítettem az éhségemet, és jó, hogy itt, ebben a banditákkal és gyilkosokkal teli helyen, és nem máshol. Inkább ezek a férfiak, mint egy ártatlan család vagy idős házaspár, akik egy isten háta mögötti faházban egymáshoz bújva igyekeznek melegíteni egymást. Szörnyeteg vagyok, aki emberi életeket olt ki, és emberekre vadászik. Ezt sosem hagyhatom magam mögött, de legalább eldönthetem, kinek az életét veszem el.

Ismét havazott. Sűrű pelyhekben hullt, rátapadt a szempillámra, az arcomra és egyenes szálú, fekete hajamra, de nem éreztem semmit. A metsző hideg nincs hatással a halottakra.

Suhintottam egyet a katanámmal, ami vérvörös csíkot hagyott a földön. Visszacsúsztattam a hátamon lévő tartóba, majd megindultam, csizmám alatt ropogott a fagyott föld. Körülöttem némán gubbasztottak a fából és bádogból összetákolt viskók, az ablakokból és a kéményekből sötét füst kígyózott. Senki sem merészkedett ki aznap este – az emberek behúzódtak, az acélhordók és az üvegek körül kuporogtak, tűzzel és alkohollal tartva távol maguktól a csontig ható hideget. Senki sem látta a hosszú, fekete kabátot viselő magányos kamasz lányt a viskók között járni-kelni. A város többi látogatójához hasonlóan én is jöttem, elvettem, amire szükségem volt, majd eltűntem az éjszakában. Vérontást hagyva hátra.

Nagyjából száz méterre előttem hullámlemezéből és szúrós drótból készült kerítés magasodott a sötétben. Itt-ott hiányos volt, rések és lyukak tarkították, amelyeket újra és újra befoltoztak, míg végül megfedkeztek róluk. Silány barikád volt a fal túloldalán ólálkodó lényekkel szemben. Ha ez így megy tovább, ez az isten háta mögötti hely hamarosan eltűnik a föld színéről.

Nem az én gondom.

Felugrottam a falnak dőlő egyik viskó tetejére, majd át a falon, és könnyedén földet értem a másik oldalon. Felegyenesedve végignézttem

a köves lejtőn, ami abba az útba futott, amin ideérkeztem, de már nem látszott a hó alatt. A kelet felől érkező lábnyomaimat is betakarta a fehér lepel.

Itt járt, gondoltam, miközben a szél az arcomba vágott, a hajamat és a kabátomat tépázta. Alig egy hónappal ezelőtt. Egyre közeledek. A kör lassan bezárul.

Leugrottam a szikláról, és hat métert zuhantam, a kabátom csapkodott a szélben. Az út szélén értem földet, és felmordultam, ahogy a testem tompította a becsapódás erejét. A durva, egyenetlen útra lépve éreztem, hogy szétmorzsolódik a csizmám talpa alatt. Oda mentem, ahol az út két irányba ágazott. Az egyik kanyargós volt, megkerülte ezt az isten háta mögötti helyet, majd eltűnt délnek, a másik keletnek folytatódott, ahol hamarosan felkel a nap.

Elnéztem az egyik, majd a másik irányba, és vártam. Pontosan úgy, ahogy az előző választaknál is, megint éreztem valamit. Enyhe sürgetést, ami azt sugallta, hogy északkeletnek folytassam az utamat. Több volt sejtelemnél, több ösztönös megérzésnél. Bár nem tudtam rá pontos magyarázatot adni, mégis tudtam, hogy melyik irány vezet az átváltoztatómhoz. *A vérkötélék szólít.* A gyilkosságok, amikről utam során értesültem – mint például a szerencsétlenül járt család a településen, amit nemrég hagytam magam mögött –, csak megerősítettek ebben. Gyorsan haladt, de én a sarkában voltam – lassan bár, de határozottan. Nem fog tudni a végtelenségig bujkálni előlem.

Jövök, Kanin.

Már csak pár óra maradt napfelkelteig. Addig még jelentős távot tudok megtenni, ezért ismét megindultam, az ismeretlen felé vezető úton. Egy árnyat kergetve.

Tudva, hogy versenyt futok az idővel.

AZ ÉJSZAKA LEPLE ALATT GYALOGOLTAM, a jeges szél az arcomba csapott, de nem tudta elzsibbasztani már amúgy is jéghideg arcomat. Az előttem húzódó út kihalt és néma volt. Semmi sem mozdult a sötétben. Egykori negyedek lepusztult maradványai – gazzal benőtt elhagyatott utcák, a hó és az idő súlya alatt omladozó épületek – mellett haladtam el. Miután a járvány kiirtotta az emberiség nagy részét, és nem sokkal utána felütötte fejét a veszetség, a legtöbb város üres porhüvellyé változott. Itt-ott rábukkantam egy-egy településre, ahol az emberek szabadon éltek a veszettek és a saját fajtájuk jelentette állandó fenyegetés ellenére. De a lakosság többsége a hatalmas, fallal körbevett területeken található vámpírvárosokba költözött, ahol a klán ételt és „biztonságot” kínált a vérért és a szabadságért cserébe. A vámpírvárosokban élő emberek valójában olyanok voltak, mint a szarvasmarhák, de ez volt az ára a vámpírok jelentette védelemnek. Vagy legalábbis azt akarták, hogy ezt higgyék az emberek. A fal mindkét oldalán éltek szörnyetegek, de a veszettek legalább nem hazudtak azzal kapcsolatban, hogy végezni akarnak veled. Egy vámpírvárosban valójában kegyeg az órád, míg végül a gyilkosok – akik korábban még mosolyogva megsimogatták a buksidat – megmutatják az igazi arcukat.

Én már csak tudom. Ott születtem.

Az út tovább kígyózott, én pedig követtem a terjeszkedő városok és külvárosok körül nőtt fehér erdőkön keresztül, amíg az ég lassan szürkülni nem kezdett, és éreztem, hogy egyre lassulok. Letértem az útról, és találtam egy szebb napokat is látott farmházat, amit felvert a gyom és a tüskebokor. Feltörték a verandát, bekebelezték a tetőt és a falakat, de maga a ház meglehetősen érintetlennek tűnt. Lassan felsétáltam a lépcsőn, berúgtam az ajtót, és bedugtam a fejem.

Apró, szőrös lények iszkoltak el a sötétbe, a magammal hozott hófelhő a padlón kavargott. Gyors pillantást vettem a szegényes

bútorzatra, amit por és pókháló fedett, és meglepő módon sértetlennek tűnt.

A hozzám legközelebb eső falnál egy régi, sárga kanapé hevert, egyik oldalát megtépázták a rágcsálók, így a koszos tömés a padlóra ömlött. Eszembe jutott egy korábbi emlék, egy ehhez hasonló ház, ami szintén üres és elhagyatott volt.

Egy pillanatra láttam magam előtt, ahogy a párnának dől, könyöke a térdén, fakó haja ragyog a sötétben. Eszembe jutott, milyen érzés volt meleg kezét érezni az arcomon, ahogy az az átható kék szempár engem figyelt és próbált megfejteni. Felidéztem a mellkasomat szorító érzést, amikor hátat kellett fordítanom, és magára kellett hagynom.

Összevont szemöldökkel a kanapéra rogytam, és megdörzsöltem a szemem, hogy elűzzem az emléket, és eltüntessem a szempillámra fagyott hópelyheket. Most nem gondolhatok rá. Édenben van a többiekkel. Biztonságban. Kanin viszont nem.

Hátradőltem, fejemet a kanapé támláján pihentettem.

Kanin. A nemzóm, a vámpír, aki átváltoztatott, aki megmentette az életemet, és aki megtanított mindenre, amit tudnom kellett – most rá kellett összpontosítanom.

Átváltoztatóm gondolatától ráncba szaladt a homlokom. Az életemet köszönhettem a vámpírnak, és ezt az adósságot eltökélten vissza akartam neki fizetni, bár sosem értettem őt. Kanin a legelső pillanattól, attól a végzetes, esős éjszakától fogva, amikor megtámadtak a veszettek a városom falain kívül, kész rejtély volt számomra. Haldokoltam, amikor egy idegen bukkant elő a semmiből, és felajánlotta, hogy megment. Választást kínált. Meghalok... vagy szörnyeteggé válok.

Mondanom sem kell, hogy az életet választottam. A döntés meghozatala után azonban Kanin nem hagyott magamra. Velem maradt,

megtanította, mit jelent vámpírnak lenni, így gondoskodva arról, hogy tisztában legyek azzal, pontosan mit választottam. Valószínűleg nem éltem volna túl az első néhány hetet nélküle.

Kaninnak megvoltak a saját titkai, és egyik éjszaka az egyik legsötétebb titka utolért minket Sarren, a bomlott elméjű vámpír képében, aki bosszút esküdött ellene. A veszélyes, ravasz és teljesen elmebeteg Sarren követett minket a titkos laboratóriumba, ahol meghúztuk magunkat, és ahonnan később menekülnünk kellett. A felfordulás közepette Kaninnal elváltak útjaink, és visszatért oda, ahonnan jött – bárhol legyen is az. Azóta sem láttam.

De aztán jöttek az álmok.

Felkeltem, az ágybetétek megnyikordultak alattam. Végigsétáltam a dohos folyosón a leghátsó szobáig. Egykor hálószoba lehetett. A sarkokban álló két egyszemélyes ágy elég messze volt az ablaktól ahhoz, hogy sötétben maradjon, ha esetleg bekúszna a napfény a szobába.

A biztonság kedvéért egy elnyűtt takaróval befedtem az ablaküveget, sötétbe borítva a szobát. Odakint rendületlenül havazott, apró pelyhek szállingóztak alá a sötét, felhős égből, de nem akartam kockáztatni, ha esetleg kitisztul. Hanyatt feküdtem az ágyon, szorosan magam mellé tettem a kardomat, és a mennyezetet bámulva vártam, hogy elnyomjon az álom.

A vámpírok nem álmodnak. Gyakorlatilag halottak vagyunk – úgy alszunk, mint egy hulla, semmiről sem tudva. Az „álmaim” a bajba jutott Kaninról szóltak. Az ő szemével láttam a történéseket, és éreztem, amit ő. Súlyos erőszak, fájdalom vagy érzelmek hatására a vérkötelék szólít, ezért éreztem, amit az átváltoztatóm. Kín. Sarren rátalált. És bosszút áll.

Résnyire húzott szemmel felidéztem a legutóbbi álmot.

A TORKOM BEREKEDT a sok üvöltéstől.

Tegnap éjszaka nem fogta vissza magát. Eddig csupán szórakozott, épp csak ízelítőt adott tébolyult kegyetlenségéből. De tegnap éjszaka előbújt belőle az igazi démon. Beszélgetni akart, megpróbált rávenni arra, hogy szólaljak meg, de nem vagyok hajlandó engedelmeskedni neki. Ezért inkább tett róla, hogy üvöltsek. Az egyik pillanatban végignéztem a testemen, amely úgy lógott a mennyezetről, mint a nyüzött hús, és eltűnődtem, hogy lehetek még mindig életben. Abban a pillanatban mindennél jobban vágytam a halálra. Biztos, hogy a pokol közel sem olyan rossz, mint ez. Sarren tehetségét – vagy talán inkább örültségét – bizonyította, hogy képes volt életben tartani, holott én mindent megtettem azért, hogy meghaljak.

Ma este azonban szokatlanul passzív. Arra eszméltem, ahogy sok-sok éjszaka óta mindig, hogy a csuklómnál fogva lógok a mennyezetről, és lélekben próbálok felkészülni a rám váró megpróbáltatásokra. Az éhség élő-lélegző jelenség, felemészt, önmagában egy kinszenvedés. Újabban mindenhol vért látok – a mennyezetről csöpögve, az ajtó alatt beszivárgva. A megváltás mindig elérhetetlen távolságban van.

– Semmi értelme.

Suttogása belehasít a sötétségbe. Sarren pár lépésre áll tőlem, közömbösen figyel, sápadt arca sebhelyek szövvénye. Tegnap éjszaka lázasan csillogott a szeme, amikor üvöltve sértegetett, és azt követelte, hogy nyissam ki a szám, és válaszoljak a kérdésére. Ma esti semleges, érdektelen arckifejezésétől mindennél erősebben kiráz a hideg.

– Semmi értelme – suttogja ismét a fejét ingatva. – Itt vagy, a karmaimban, és mégsem érzek semmit. – Megindul előre, hosszú, csontos ujjaival megérinti a nyakamat, a szemembe néz. Nincs erőm elhúzódni. – Az üvöltésed igazán csodálatos dallam. Évekig fantáziáltam arról, hogyan hangzik majd. A véred, a húsod, a csontjaid – mindent elképzelttem.

Ahogy eltöröm őket. Ahogy megkóstolom őket. – Ujját végighúzza a nyakamon. – Elkaptalak, hogy megtörjelek és darabokra szaggassalak, hogy láthassam a húsból és vérből álló burok alatt rejtőző rothadt lelket. Fennkölt rekviemnek kellett volna lennie.

Tesz egy lépést hátra, az arckifejezése már-már kétségbeesett.

– De semmit sem látok. És nem érzek... semmit. Miért? – Sarkon fordul, és kimért léptekkel a közeli asztalhoz megy, amelyen tucatnyi éles eszköz csillan a sötétben. – Talán rosszul csinálok valamit? – motyogja, végigsimítva rajtuk. – Talán nem kell megfizetnie azért, amit tett?

Lehunyor a szemem. Azért, amit tett. Sarren jogosan gyűlöl. Azért, amit vele tettem, amiért felelős vagyok – minden egyes kínzást megéremlek, amit rám mér. De ez nem hozza helyre a dolgokat. Nem vet véget annak, amit okoztam.

Mintha a gondolataimban olvasna, Sarren visszafordul, a szeme ismét csillog. Átható tekintete perzsel, örületről és éleselméjűségről tanúskodik, és most először jár át a rettegés a bénító fájdalom és kín mellett.

– Nem – suttogja lassan, kábultan, mintha hirtelen megvilágosodna. – Nem, most már tudom. Tudom, mit kell tennem. Nem te vagy a rothadás okozója. Te pusztán az előhírnöke vagy. Az egész világ rothadt, romlott és mocskos. De helyrehozzuk, öreg barátom. Bizony, helyrehozzuk. Együtt.

Végigsimít az asztallapon, és a túlsó sarkából felemel egy tárgyat. Nem csillog, mint a többi – nem vakítóan fényesre polírozott, élesre fent fém. Hosszú faeszköz, hegyesre faragott érdes véggel.

Megborzongok, az ösztöneim azt súgják, hogy hátráljak, hogy távolodjak el ettől az éles fahegytől. De nem tudok megmozdulni, Sarren pedig egyre közeledik, a karót keresztként tartva maga előtt. Megint mosolyog, a démoni vigyor szétterül sebhelyes arcán, szemfogai megcsillannak.

– Még nem ölhetlek meg – mondja, és a karó végével megérinti a mellkasomat pont a szívem fölött. – Nem, még nem. Az elrontaná a

végkifejletet, én pedig egy csodálatos melódiát hallok a fejemben. Úgy bizony, varázslatos lesz. Te pedig... a hangszer leszel, amelyen megkomponálom a szimfóniát. – Előrelép, és a karó végét lassan megcsavarva a bőrömbé mélyeszt. Hátravetem a fejem, és összeszorítom a fogam, hogy útját álljam az üvöltésnek. Sarren tovább beszél. – Nem, öreg barátom. A halál megváltás lenne számodra. Most csak elalszol egy időre. – A karó folytatja útját a bőröm alá, az izmokon áttörve, a mellcsontomat karistolva egyre közelebb araszol a szívemhez. A fa perzselő lángcsóvának tűnik, belülről emészt el. A testem rángatózik, lassan megadja magát. A látásom kezd elhomályosulni, a hibernáció fokozatosan átveszi felettem az uralmat a túlélésre tett utolsó kísérletként. Sarren mosolyog.

– Aludj, öreg barátom! – suttogja. Sebhelyes arca gyorsan elhalványul, ahogy elsötétül előttem minden. – De ne sokáig. Valami különlegeset tartogatok a számodra. – Felnevet, közömbös hangja elkísér a sötétségbe. – Ugye nem akarsz lemaradni róla?

ITT VÉGET ÉRT A LÁTOMÁS. És azóta nem volt újabb álmom.

Megmozdultam az ágyon, és elgondolkodva a mellkasomhoz szorítottam a kardomat. Követtem Sarren nyomát egy helyre, ahol *korábban* megfordult – egy elhagyatott külvárosban álló omladozó, romos házhoz, ahol hosszú lépcső vezetett le a pincébe. Kanin vérének szaga azonnal mellbe vágott, amint kinyitottam az ajtót. Az egész helyiséget betöltötte – a falakat, a mennyezetről lógó láncokat, az asztalon szét-szórva heverő eszközöket. Egy sötét folt csúfította a padlót pontosan a fémláncok alatt, amitől felfordult a gyomrom. Elképzelhetetlennek tűnt, hogy Kanin túlélte, hogy *bármi* képes lenne élve kikerülni ebből a hátborzongató börtönből. De hinnem kellett, hogy még életben van, hogy Sarren még nem végzett velem.

A sejtésem beigazolódott, amikor további kutakodás után felfedeztem a merev, bomlásnak indult emberi holttesteket az emeleten lévő ruhásszekrénybe behajítva. Kiszívták a vérüket, harapás helyett el-metszették a torkukat. A közeli asztalon egy foltos kancsó állt. Sarren táplálta Kanint, hagyta, hogy visszanyerje az erejét két kínzás között. Visszacsuktam az ajtót a holttestekre. Mély együttérzés és rettegés fogott el a mentorom miatt. Kanin követett el hibákat, de ilyet senki sem érdemel. Meg kell mentenem az elmebeteg Sarren karmai közül, mielőtt még az a veszttét okozza.

Szürkés fény szivárgott be az ablakra terített takaró szakadásain, mire még jobban lelassultam. *Tarts ki, Kanin!* – gondoltam. *Esküszöm, hogy megtalálalak. Már közel járok.*

Bár, ha őszinte akartam lenni magammal, a gondolat, hogy ismét farkasszemet kell nézmem Sarrennel, hogy látni fogom kifejezéstelen, közömbös mosolyát, lázas, átható tekintetét, jobban megrémisztett, mint azt be mertem vallani magamnak. Emlékeztem az arcára Kanin szemén keresztül, és álmomban ugyan nem tűnt fel, később mégis eszembe jutott a bal szemét felhőző tejszerű hártya. Nemrég vakult meg. Tudtam, mert a zsebkés, ami a pupillájába fúródott a legutóbbi találkozásunkkor... az enyém volt.

És azt is tudtam, hogy ő sem felejtett el engem.

2. FEJEZET

NÉGY HÓNAPPAL EZELŐTT HAGYTAM EL ÉDENT.

Pontosabban szólva, kényszerítettek rá. Ádámhoz és Évához hasonlóan, akiket kiűztek saját hírhedt kertjükből, egy néhány főt számláló csoporttal értem a kapukhoz, ahonnan visszafordítottak. Éden városát az emberek uralják, és a fallal körülvelt paradicsom egyedülálló a maga nemében – nincsenek sem szörnyek, sem démonok, amelyek a gyanútlan lakosokra vadásznak. És a szörny, akitől leginkább rettegetek, én voltam. Nem volt keresnivalóm ott.

Amúgy sem akartam maradni. Be kellett tartanom az ígéretemet. Meg kellett keresnem és megmentenem valakit, mielőtt kifutunk az időből.

Ezért magam mögött hagytam Édent és az embereket, akiket az egész odaúton védelmeztem. Az első csoporthoz képest, amelyhez csatlakoztam, az Édenben hagyott csoport létszáma megcsappant – az út nehéz és veszélyes volt, ezért sok embert elvesztettünk útközben. De boldog voltam, hogy egyeseknek sikerült. Ők már biztonságban voltak. Többé nem kellett aggódniuk sem az éhezés, sem a hideg, sem pedig rabló- vagy vámpírtámadás miatt. Többé nem kellett tartaniuk a veszettektől, a megátalkodott, lelketlen lényektől,

amelyek sötétedés után róják a vidéket, és mindent megölnek, ami az útjukba kerül. Azok az emberek, akik eljutottak Édenbe, menedékre letek. Én pedig örültem ennek.

Azonban volt valaki... akitől el kellett válnom, ami fájdalmasan érintett.

A következő éjjel az ég kitisztult, a csillagok ragyogtak, és a félhold világította meg a fagyott utat. Csupán a szél és a csizmám alatt ropogó hó hangja volt az útitársam. Mint mindig, amióta ezt a csöndes, kihalt vidéket jártam, a gondolataim nem kívánt irányba terelődtek.

Felidéztem emberként töltött korábbi életemet, amikor még egyszerűen Allie voltam, az utcagyerek, Allie, a peremlakó, aki a pusztta életben maradásért küzdött egykori társaival, vállalva az éhezést, az állandó fenyegetettséget és a több millió halálformát csak azért, hogy kijelenthessük: „szabadok” vagyunk. Amíg egy éjszaka a szokásosnál nagyobb mértékben meg nem kísértettük a sorsot, amiért az életünkkel fizettünk.

Új-Covington. Így hívják a vámpírvárost, ahol születtem, felnőttem és végül meghaltam. Tizenhét évem alatt nem tettem ki a lábam a városból. Semmit sem tudtam a veszeteket távol tartó külső falon túli világról, sem a belső városról, ahol a vámpírok éltek sötét, csillogó tornyokban, a magasból letekintve ránk. Egész létezésemet a perem, Új-Covington külső része határozta meg, ahol kerítések mögé zárva élnek a tetoválással megjelölt emberi szarvasmarhák. A szabályok egyszerűek: ha megjelölnek – azaz viseled a vámpírurak jelét –, akkor táplálkozhatnak belőled, és valamelyest gondodat viselik, de a csavar az egészben, hogy ők rendelkeznek feletted. Tulajdon vagy. Ami azt jelenti, hogy rendszeres időközönként vért kell adnod. Ha jelöletlen vagy, akkor hagyják, hogy boldogulj, ahogy akarsz, egy olyan városban,

ahol nincs sem étel, sem utánpótlás, csak az, amit a vámpírurok osztanak – de így legalább a vámpírok nem tudják lecsapolni a véredet, hacsak el nem kapnak.

Természetesen az éhenhalás veszélye ettől még fennáll.

Amikor még ember voltam, mindennap kínzott az éhség. Az egész életem leginkább akörül forgott, hogy élelmet találjak. A bandánkat négy tag alkotta – én, Lucas, Patkány és Cingár. Mindannyian jelöletlenek voltunk – utcagyerekek, koldusok és tolvajok. Egy elhagyott iskolában húztuk meg magunkat, és napról napra tengődtünk. Aztán egy viharos este kimerészkedtünk a külső falon túlra, hogy élelmet keressünk... és mi lettünk a zsákmány. Ostobaság volt elhagyni a védelmet jelentő Új-Covingtonot, de én ragaszkodtam hozzá, és a macacsságom sokba került. Lucas és Patkány meghalt, engem pedig elkapott és megtépázott egy farka veszett. Az életemnek azon az esős éjjelen kellett volna véget érnie.

Egy szempontból úgy vélem, valóban véget ért. Aznap éjjel Kanin karjában haltam meg. És most, hogy szörnyeteg lettem, soha nem térhetek vissza a korábbi életemhez. Egyszer felkerestem egy régi barátomat, a Cingár nevű fiút, akinek évekig viseltem gondját. De amint megértette, mi lett belőlem, rettegve és sikoltozva eliskolt, ami megerősítette azt, amit Kanin mindig mondogatott nekem. Nincs visszaút. Sem Új-Covingtonba, sem a régi életemhez, sem bármilyen emberi dologhoz. Kaninnak egész végig igaza volt. Mindig igaza volt.

Gyakran eszembe jutott ő és a szülőhelyem, a vámpírváros alatt húzódó titkos laboratóriumban töltött esték is. A leckék, amelyeken keresztül megtanította, mit jelent vámpírnak lenni, hogy hogyan vadászak, harcoljak és öljek. Az emberek, akik a zsákmányaim voltak, a sikolyaik és a számban érzett forró vér egyszerre volt szédítő és

borzasztó. Kanin mellébeszélés nélkül elmagyarázta, hogy mi vagyok – vámpír és démon –, de azt is elmondta, hogy én döntöttem el, melyik útra lépek. Hogy van választási lehetőségem.

Szörnyeteg vagy. Mindig olyan kristálytisztán hallottam a hangját a fejemben, mintha közvetlenül mellettem állna, miközben sötét szeme rám tapad. *Szörnyeteg vagy, és ezen semmi sem változtat. De hogy milyen szörnyeteg válik belőled, az csakis rajtad múlik.* Ehhez a leckéhez tartottam magam a leginkább. Megesküdtem, hogy mindig észben tartom.

De Kanin mondott egy másik szabályt is, amelyre eleinte nem emlékeztem olyan pontosan. Az emberekkel és a hozzájuk való kötődéssel kapcsolatban...

Ebben a pillanatban áruló gondolataim visszatértek egy nyúlánk alakhoz, akinek borzas, szőke haja és komoly, kék szeme van. Emlékeztem a mosolyára, a tétova mosolyra, amit csak nekem tartogattott. Eszembe jutott az érintése, hogy milyen forróság áradt belőle, amikor egymás közelében voltunk. Ahogy az ujjai végigsiklottak a bőrömön, meleg ajka az enyémhez ért...

Megráztam a fejem. Ezekiel Crosse ember. Én vámpír. Mindegy, hogyan érzek, vagy mennyire mélyek az érzéseim, ugyanolyan sürgető késztetést érzek arra, hogy a torkába mélyesszem a szemfogaimat, mint amikor megcsókolom. Ez volt a másik ok, amiért búcsú nélkül jöttem el Édenből, és nem szóltam senkinek arról, hová megyek. Ha Zeke közelében maradok, veszélybe sodrom az életét. Előbb-utóbb megölöm.

Jobb volt egyedül. A vámpírok ragadozók, az éhség, az emberi vér iránti vágy állandó társunk, ami bármelyik pillanatban átveheti feletünk az uralmat. Amint átadod magad az éhségnek, emberek hálnak meg körülötted. Kemény lecke volt, de megtanultam, és soha többé nem akarom átélni. Folyton attól rettegetem, hogy elég egy botlás,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hogy az éhség ismét átvegye felettem az uralmat, majd arra térek magamhoz, hogy megöltem az egyik ismerősömet. Még a prédáim is – a banditák, rablók, fosztogatók, gyilkosok – mind emberek voltak. Élő-lélegző lények, akiket megöltem, hogy élelemhez jussak. Hogy megakadályozzam, hogy megtámadjak másokat. Eldönthettem, milyen emberekre akarok vadászni, de végül mindenképpen le kellett vadásznom valakit. Ám a kisebbik rossz is rossz volt.

Zeke túl jó volt ahhoz, hogy belerángassam ebbe a sötétségbe.

Határozottan elhessegettem a Zeke-kel kapcsolatos gondolataimat, mielőtt még túl nagy fájdalmat okoztam volna magamnak. Azzal tereltem el a figyelmemet, hogy a furcsa sürgető, noszogató érzésre figyeltem, amit még most sem értettem pontosan. Ébren alig érzékeltem, csupán alvás közben éreztem Kanin gondolatait, vagy láttam az ő szemén keresztül. Legalábbis így volt a legutóbbi látomásomig, amikor Sarren egy fakarót döfött Kanin mellkasába, ami hibernációt idézett elő nála.

Azóta nem éreztem, amit Kanin. De amikor összpontosítottam, tudtam, hogy melyik út vezet el az átváltoztatómhoz. Most is azt tettem – félresöpörtem minden egyéb gondolatot, és Kanint kerestem.

Éreztem a sürgetést, a gyenge lüktetést keletről, de... valami nem stimmelt. Nem úgy értem, hogy veszélyt vagy fenyegetést érzékeltem, hanem furcsa, ösztönös megérzésem volt, mint amikor nem hagy nyugodni az érzés, hogy elfelejtettél valamit, de nem emlékszel, mit. Pirkadatig még órák voltak hátra – nem fenyegetett az a veszély, hogy a világosság elárul. Csak a kardomat felejtettem volna ott, de azt szorosán a hátamra csatoltam. Akkor meg mi okozza ezt a fura érzést?

Pár perccel később megértettem.

A sürgető érzés, az a különös, biztos *tudat*, lassan szerteágazott különböző irányokba. Megálltam az út közepén azon töprengve, vajon